

nerer Befolkningen ved deres Paatrængenhed. Det er et Standpunkt, man kan forstaa. Man kan ogsaa stille sig paa Næringsfrihedens Standpunkt her. Men det forekommer mig, at den nuværende Tilstand, ifølge hvilken Indenrigsministeren har fuldständig fri Ret til at give og undlade at give Kolportagebevillinger, er i Strid med Aanden i Grundlovens § 86. Som det nu er, kan Indenrigsministeren misbruge denne Myndighed til at give Kolportageret til Personer, som han synes om, og nægte at give den til Personer, han ikke synes om. Han kan begunstige en politisk Retning, der har hans Behag, og skade og lægge Vanskeligheder i Vejen for religiøse og politiske Retninger, som han ikke synes om. De Herrer, hvis politiske Erindring gaar saa langt tilbage som til 1877, ville maaske huske, at der i de første Provisorieaar fremkom et Cirkulære fra Justitsministeren, som ikke var frit for Tendens i den sidste angivne Retning. Jeg har haft Lejlighed til en Gang i Indenrigsministeriet at se Listen over de Personer og Institutioner, som have Ret til Kolportage, og jeg maa indrømme, at den har en meget uskyldig Karakter, men den er højst løjerlig og ganske irrational. Dens Indhold er dikteret af Hensyn til at vise Velgørenhed mod forskellige Personer, for hvem det er gaaet tilbage her i Livet, eller mod Institutioner, som have haft meget indflydelsesrige Fortalere. Jeg tror ikke, at det har været noget særlig politisk Synspunkt, der har ligget til Grund derfor. For at jeg ikke skal blive misforstaaet, vil jeg sige, at i de Forretninger, jeg kender til inden for Boghandlerne, har man ikke mødt Modstand i Henvendelser i fornøftigt Øjemed til Ministeriet. Men det kan ikke nægtes, at den nuværende Tilstand ikke er holdbar. Det forekommer mig, at det Standpunkt, som det vil vise sig, naar vi nu faa Næringsloven til Behandling, at Landstinget har indtaget, hvorved man i det væsentlige er bleven ved den nuværende Tilstand, ikke er saadant, at jeg mener, at Folketinget bør fastholde det, og det forekommer mig at ved nu paa ny at billige og foreslaa henvist til Indenrigsministeren et Andragende om Bevilling til Kolportage, gør Folketinget sig til Parthaver i det Naadesekretariat for Kolportagebevillingen, som Indenrigsministeriet er. Derfor kan jeg ikke stemme for denne Indstilling.

K. Kristiansen: Det Andragende, som staar anført under Nr. 83, og som angaar Udvidelsen af Skødstrup Billetsalgssted

til regnskabsførende Holdeplads med Skiftespor, er jo saa velkendt her i Tinget, at jeg ikke denne Gang behøver at komme ind paa en udførlig Fremstilling af Forholdene derovre. Det er jo saaledes, at de mange Beboere, som bo i Skødstrup, saavel som Beboerne i den stærkt befolkede Omegn, ere meget misfornøjede over, at de ikke kunne faa deres Varer, saavel Stykgods som Vognladninger, afladet ved Skødstrup, men maa køre efter Varerne til en af Nabostationerne, og dette endskønt næsten ethvert Tog dog alligevel skal holde ved Skødstrup for at afsætte og optage Personer. Jeg synes heller ikke, at det er noget urimeligt Forlangende, at de ønske, at enkelte af disse Tog skulle kunne holde saa længe ved Skødstrup, at de kunne faa Lejlighed til at aflade og indlade Gods der.

Som Forholdene nu ere, gaar Banen ogsaa glip af en Del Indtægt, som den ellers vilde faa, idet en hel Del Varer, som vilde blive transporteret med Banen, dersom der var en Holdeplads ved Byen, nu blive befordrede med Vogn fra Aarhus, idet mange Beboere, der selv have Køretøj, mene, at naar de dog skulle køre til en af Nabojærnbanestationerne med Varer eller for at hente Varer, kunne de lige saa godt køre helt ind til Aarhus, og det er da ikke saa sjældent, at de saa ere flere Personer, der tage med paa Vognen ind til Byen, saaledes at Banen gaar Glip af Indtægten baade af Personer og Gods, fordi der ikke er nogen Holdeplads ved Skødstrup.

Der kunde ogsaa anføres andre Grunde for at gaa til denne Udvidelse. Det er ofte blevet omtalt, at Beboerne have maattet købe Jord til denne Udvidelse; dette Jordstykke bestaar af ca. 5 Skp. Land, meget værdifuld Jord, som nu ligger hen Aar efter Aar uden at give Beboerne nogen nævneværdig Indtægt, og da disse i 1893 androge om at faa Lov til at sælge denne Jord, blev dette dem nægtet, og som Grund dertil blev netop anført Hensynet til den Udvidelse, som Beboerne endnu gaa og vente paa. Foruden dette Jordstykke, som Beboerne gratis ville overlade til Jærnbanebestyrelsen, have de endvidere lovet at ville yde et Tilskud af 1000 Kr. til Arbejder ved Udvidelsen, saa det ses, at Beboerne baade have vist Interesse og Offervillighed for Sagen.

Dertil kommer, at Billetsalgsstedet har en meget stor og stedse stigende Indtægt, og denne Indtægt overstiger nu betydeligt det Beløb, som i Reglen forlanges af Autoriteterne for, at gaa med til at udvide